

0.1.Sygnatura akt VI K 204/13

I. WYROK

II. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Wołosecka - Berk

Protokolant : Aneta Elżbieciak

przy udziale Prokuratora Jerzego Szlachty

po rozpoznaniu dnia 16.VII., 04.IX. i 28.X.2013r. sprawy karnej

D. S.

urodz. (...) w N.

syna K. i C. zd. W.,-

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 grudnia 2012 roku w R., woj. (...), dokonał uszkodzenia ciała M. P. (1) w następstwie zadanego ciosu z pięści w okolice twarzy oraz kopnięcia w głowę powodując obrażenia ciała w postaci wstrząśnienia mózgu lekkiego stopnia, powierzchownego urazu powłok głowy, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego rozstrój zdrowia poniżej dni siedmiu,-

to jest o czyn z art. 157§2 kk,-

----- / -----

I. oskarżonego **D. S.** uznaje za winnego tego, że w dniu 23 grudnia 2012 roku w R., woj. (...), uderzył M. P. (1) ręką w twarz w następstwie czego pokrzywdzony przewrócił się uderzając głową o ziemię, czym spowodował obrażenia ciała w postaci wstrząśnienia mózgu lekkiego stopnia i powierzchownego urazu powłok głowy, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego rozstrój zdrowia na okres poniżej dni siedmiu, to jest czynu z art. 157§2 kk i za to na podstawie art. 157§2 kk wymierza mu grzywnę w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,-

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 244,93 zł. tytułem poniesionych w sprawie wydatków i wymierza opłatę w kwocie 70 zł.

UZASADNIENIE

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2012 pokrzywdzony M. P. (1) udał się do lokalu (...) położonego w R.. W lokalu tym przebywały również inne osoby , w tym znajomi pokrzywdzonego. W pewnym momencie do lokalu tego wszedł oskarżony D. S. , który gdy pokrzywdzony chciał się z nim przywitać bez uprzedzenia uderzył M. P. (1) ręką w twarz , w wyniku zadanego ciosu pokrzywdzony przewrócił się na ziemię uderzając głową o podłogę. Następnie M. P. (1) wstał , poprosił barmankę K. J. (1) o chusteczkę aby wytrzeć twarz z krwi po czym opuścił lokal. Tego samego dnia pokrzywdzony udał się do

szpitala w P. na Szpitalny Oddział Ratunkowy gdzie wykonano mu badania diagnostyczne oraz udzielono niezbędnej pomocy.

W wyniku zdarzenia pokrzywdzony doznał wstrząśnienia mózgu lekkiego stopnia i powierzchownego urazu powłok głowy, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni siedmiu.

/dowód: zeznania świadków :

częściowo M. P. i K.Ż.;

K. J. , G.K.

opinia sądowo-lekarska k. 19 ;

dokumentacja lekarska k 5a-5c /

Oskarżony D. S. był uprzednio karany.

/dowód: karta karna k 67-69/

D. S. stojący pod zarzutem popełnienia czynu z art. 157§2 kk nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że krytycznego dnia nie uderzył pokrzywdzonego a jedynie otarli się barkami.

Sąd zaważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego odnośnie zarzuconego mu czynu nie budzi wątpliwości.

Uznając sprawstwo oskarżonego Sąd oparł się na zeznaniach świadka K. J. (1) , wprawdzie świadek nie widział przedmiotowego zdarzenia gdyż przebywała na zapleczu, jednak wyszła na salę bezpośrednio po zdarzeniu gdy pokrzywdzony już wstał z podłogi, z zeznań tego świadka wynika jednoznacznie , iż pokrzywdzony wyglądał tak jakby został uderzony w twarz, na twarzy miał ślady krwi, prosił o chusteczkę , inne osoby obecne na miejscu zdarzenia przekazały świadkowi informację , iż M. P. (1) został uderzony przez D. S.. Zdaniem Sądu świadek K. J. (1) jako osoba obca dla stron, nie będąca w chwili zdarzenia pod wpływem alkoholu złożyła w sprawie obiektywne zeznania odtwarzające posiadane przez nią informację w sprawie i zeznania te Sąd uznał za wiarygodne.

Również świadek G. K. zeznał, iż wprawdzie nie był świadkiem zdarzenia jednak gdy przyszedł do baru bezpośrednio po nim widział , że M. P. (1) ma krew w okolicy nosa i ust a z rozmów obecnych tam osób wynikało że doszło do jakiegoś konfliktu.

Z zeznań pokrzywdzonego wynika, iż oskarżony uderzył go w twarz co spowodowało jego przewrócenie na ziemię i uderzenie głową o podłogę. Tego samego dnia pokrzywdzony zgłosił na szpitalny oddział ratunkowy gdzie udzielono mu pomocy a opinia biegłego potwierdza, iż obrażenia jakie u pokrzywdzonego stwierdzono mogły powstać w okolicznościach przez pokrzywdzonego podanych. Na fakt zaatakowania M. P. (1) przez D. S. wskazał w swoich zeznaniach również K. Ż. (1) podając , iż oskarżony uderzył pokrzywdzonego ręką w twarz powodując jego przewrócenie się na ziemię.

Odnosząc się do zeznań pokrzywdzonego M. P. (1) oraz K. Ż. (1) stały się one podstawą ustaleń faktycznych jedynie częściowo a mianowicie w zakresie w jakim potwierdzały fakt zaatakowania pokrzywdzonego przez oskarżonego poprzez uderzenie ręką w twarz oraz spowodowanie upadku na podłogę albowiem w tym zakresie zostały one również potwierdzone relacją K. J. (1) i G. K..

Wskazać należy , iż pokrzywdzony w swojej relacji podawał okoliczności co do sposobu działania oskarżonego, które nie znajdowały potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, składając zawiadomienie o przestępstwie

podawał okoliczności, które faktycznie nie miały miejsca m.in. w zakresie doznanych obrażeń w postaci złamania kości czołowej, nie znalazły też potwierdzenia wskazania pokrzywdzonego co do faktu, iż po pierwszym uderzeniu w twarz był on w dalszym ciągu bity przez oskarżonego, który miał mu zadawać ciosy w brzuch i klatkę piersiową - z dokumentacji lekarskiej nie wynika aby na tych częściach ciała stwierdzono jakiegokolwiek obrażenia.

Podobnie ocenić należy zeznania K. Ż. (1), zawierały okoliczności odmienne od relacji innych osób m.in. w zakresie udzielania pomocy pokrzywdzonemu – świadkowie M. C. i A. W. wskazani przez K. Ż. (1) zaprzeczyli aby uczestniczyli w rozdzielaniu stron, nadto świadek ten podawał odmienne okoliczności co do sposobu działania oskarżonego podając, iż oskarżony dodatkowo uderzył pokrzywdzonego kolanem w głowę o czym pokrzywdzony składając zawiadomienie o przestępstwie nie mówił. W tej sytuacji zakresie sposobu działania oskarżonego Sąd przyjął wersję najbardziej dla oskarżonego korzystną albowiem w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego nie są spójne, natomiast w świetle opinii biegłego oraz zeznań K. J. (1), G.K. oraz częściowo M. P. i K. Ż. bez wątpliwości zdaniem Sądu można przyjąć, iż oskarżony uderzył pokrzywdzonego ręką w twarz w wyniku czego M. P. (1) przewrócił się na ziemię uderzając głową o podłogę.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego albowiem pozostają one w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy. Przede wszystkim wskazać należy, iż niezależnie od różnic w zeznaniach świadków potwierdzali oni, że krytycznego dnia doszło do konfliktu między oskarżonym a pokrzywdzonym. D. S. w składanych wyjaśnieniach podważał wiarygodność pokrzywdzonego podając, iż jest on osobą agresywną jednocześnie przedstawiał siebie w jak najkorzystniejszym świetle jako osobę przestrzegającą porządku prawnego, jednak podkreślić należy, iż uprzednia karalność oskarżonego w powiązaniu z charakterem czynu mu przypisanego a mianowicie występku z art. 178§1kk w zw. z art. 177§1kk oraz występku z art. 178a§1kk okolicznościom tym przeczy, szczególnie przy uwzględnieniu zawodu przez oskarżonego wykonywanego. Jednocześnie wskazać należy, iż w toku rozprawy głównej nie ujawniły się okoliczności mogące wskazywać, iż pokrzywdzony w sposób celowy, bezpodstawnie pomawia oskarżonego o dokonanie przestępstwa, szczególnie w świetle dowodów przeprowadzonych w sprawie potwierdzających fakt zaistnienia konfliktu.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 157§2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10 zł. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego, a także stopień społecznej szkodliwości czynu oraz szkodę wyrządzoną czynem, a także sytuację majątkową oskarżonego.

Zdaniem Sądu orzeczona kara spełni swoje funkcje prewencyjne i wychowawcze oraz jest współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk.